

Ige:

L: Zsolt 80

T: Zof. 3,16b-17

Ne félj, Sion, ne csüggedj el! Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.

---

1. Az elmúlt héten küldtük a nyomdába a gyülekezeti újságot. A nyomdavezető nagyon kedves volt, mert mielőtt én elküldtem volna az anyagot, ő már utasította munkatársait, hogy készítsék el az újságunkat még Karácsony előtt, ha megérkezik. Pénteken hívtam újra fel, hogy megkérdezzem, mikor lehet érte menni. Megmondta, mikor, de valami végtelen fáradtság volt a hangjában. Tudtam, hogy most az ünnep előtt igazán erő feletti munkát kellett végeznie a nyomdában mindenkinek, hogy minden megrendelés elkészüljön.

Beszéltem egy gyülekezeti tagunkkal is, akinek a hangján ugyanazt a fáradtságot hallottam. Nem akart elutasító lenne, csak annyit mondott, hogy most sok minden összejött, és elég volt az egy napra.

Tegnap én is azt éreztem, hogy mindenhol csak az elvárások, a számonkérések záporoznak felém. És ezek elveszik az ember erejét.

2. Majd olyan jó volt elolvasni a 80. Zsoltárt, ami a bibliaolvasó kalauz szerint a mai Zsoltár. Az Ószövetségi kor egyik nagy templomi énekesének és zenészeének, Ászáfnak a zsoltára. Úgy éreztem, hogy egy 3000 évvel ezelőtt élt emberrel együtt én is el tudom mondani ugyanazt az imádságot. Mert van, amikor azt érezzük, hogy sorsunk rejtve van Isten előtt. Hogy ránk senki sem figyel oda. Az emberek átnéznek rajtunk. Mindenki csak saját magával van elfoglalva.

Keressük Istent, szólunk hozzá, de mintha még Ő sem figyelne ránk. És akkor egészen azt érezzük, hogy magunkra maradtunk, magunknak kell megküzdeni minden nehézséggel. *„Mutasd meg hatalmadat, jöjj segítségünkre! – fakad fel a zsoltáros imádsága, és vele együtt mondjuk, kiáltjuk mi is, – **Istenünk, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!**”* (Zsolt 80,3b-4)

És néha nem érti a hívő ember, hogy Isten mit és miért tesz, vagy éppen miért nem cselekszik végre?! Mintha egyenesen szembefordult volna Isten a benne bízóval. Nem érti Ászáf sem ezeket a dolgokat, és szinte kétségbeesetten kiált fel: *„Uram, Seregek Istene, meddig füstölög haragod néped imádsága ellenére? Kenyér helyett könnyel etetted őket, bőségesen adtál inni könnyeket. Te okoztad, hogy civakodnak velünk szomszédaink, ellenségeink pedig gúnyolnak minket. **Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!**”* (Zsolt. 80,5-8)

Nagyon őszinte ez az imádság. És nagyon sok fájdalom hallatszik belőle. Mintha feje tetejére állt volna a világ: A hitetleneknek jól a dolguk, mindig szerencsésen járnak. Az istenfélő ember pedig csak napról napra küszködik. Ráadásul, még Isten is, akiben bízott és hitt, elfordult tőle.

De a hívő ember megtanulta azt, hogy legyen kitartó és legyen türelmes még akkor is, amikor minden látszat az ő hite ellen szól. Nem szabad feladnia, és az imádságot abbahagynia. Nem szabad engedni, hogy a csalódás szembefordítsa őt Istennel. Mert lehet, hogy nem érti, az Úr mit miért tesz, de Ő nem fog ártani azoknak, akik benne hisznek.

És így folytatja imádságát: *„Seregek Istene, fordulj hozzánk! Tekints le az égből, lásd meg, és gondozd ezt a szőlőt! Oltalmazd, amit jobboldal ültettél, és a fiút, akit magadnak neveltél! Pusztuljanak el dorgálásodtól, akik fölperzselték, levagdalták! Legyen kezéd azzal a férfival, jobbold azzal az emberrel, akit magadnak neveltél! És mi nem pártolunk el tőled. Tarts életben bennünket, és mi segítségül hívjuk nevedet. Uram, Seregek Istene, újíts meg bennünket! Ragyogtasd ránk orcádat, hogy megszabaduljunk!”* (Zsolt. 80,15-20)

3. De hol van a válasz? Mikor mondja végre Isten azt, hogy „megvédelek és megsegítlek”? Szeretnénk hallani Isten békességet adó válaszát. Szeretnénk meglátni és átélni, hogy Isten megsegít

bennünket. Annyira jó, hogy nem késik el az ígérettel az Úr. Csak sokszor mi érezzük késlekedésnek, de az érzéseink megcsalnak, mert Isten mindig időben cselekszik.

Nagyon megszoktuk azt, hogy manapság mindenki rohan. És mindenkinek azonnal kellene a dolgok, azonnal cselekedje a másik: száguldjon a pizzafutár, csak a mi ügyünkkel foglalkozzon az ügyintéző, stb. mert ha nem igyekeznek, akkor sokan kétségbeesve, mások pedig felháborodva panaszkodnak, hogy róluk mindenki elfeledkezett, még Isten sem vesz róluk tudomást.

De ekkor halkán megkérdezi Isten: *„Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”* (Ézs. 40,27-31)

Igen, Isten figyel. Odafigyel ránk. Rád is és rám is. Meghallja meggondolatlan szavainkat is, de csak szelíden megkérdeni: Mi a baj? Miért háborodtál már megint fel? Miért vagy úgy elkeseredve, hogy már azt gondolod, az Isten sem figyel rád?

Nézd, én ma meg akarlak erősíteni téged. Szeretném, ha elfogadnád az én isteni szeretetemet. Mert én veled vagyok és megsegítlek téged. Az én szeretetemmel foglak téged körülvenni. Ez a mennyei szeretet közeledik már feléd. Az adventi koszorún égő negyedik gyertya ennek a szeretetnek a jele.

Ragadjuk meg azért Istennek bízgatását, és köszönjük meg azt, hogy Isten ujjongva örül neked. Mert ő a leghűségesebb és legnagyobb rajongónk! Ez a reménység erősödjön meg szívünkben. Hogy így lehessünk hálásak Karácsonyért, és Jézus Krisztusért, aki értünk született meg.

Loment Péter lelkész